

LÊ XUÂN NHUẬN: (Hội kị Mùa Tháng 6) TH.TG. NGUYỄN KHÁC BÌNH VS – BIẾN-LOẠN MIỀN TRUNG

(Hội kị Mùa Tháng 6) [TH.TG.](#) NG.KHÁC BÌNH VS

BIẾN-LOẠN MIỀN TRUNG – THIẾU-TƯỚNG NGUYỄN KHÁC BÌNH

Lê Xuân Nhuận và cựu Thiếu-Tướng Nguyễn Khắc Bình

VÀO một ngày không lâu sau Lữ Quốc-Khánh 1-11-1974, tôi lại nhận được lệnh khấn vào gặp Đại-Tá (về sau là Chuẩn-Tướng) Huỳnh Thới Tây, Phụ-Tá Tư-Lệnh CSQG đặc-trách *Ngành Đặc-Biệt Trung-Uơng*, mà không được biết lý-do hay mục-đích gì, cũng y như lần gọi tôi vào trình-diện, cuối tháng 9 năm 1973, để đưa tôi về Miền Trung.

Tôi vừa bước vào văn-phòng là Đại-Tá Tây dặn tôi đi ngay với ông, lên xe, qua bên tòa lầu của Chuẩn-Tướng (về sau là Thiếu-Tướng) Nguyễn Khắc Bình, Tư-Lệnh Cảnh-Sát Quốc-Gia.

Lên tầng trên rồi, ông mới nói với tôi:

– Chuẩn-Tướng Tư-Lệnh muốn gặp riêng anh.

*

Lúc đó, ngồi tại phòng-chờ ngay trước phòng-giấy của Tư-Lệnh CSQG đã có ba viên đại-tá đang bàn-cãi gì đó với nhau.

Đó là các Đại-Tá (vì sau là Chuẩn-Tướng) Nguyễn Văn Giàu, Phụ-Tá An-Ninh của Tư-Lệnh, và Trương Bội, Phụ Tá Điều-Hành của Tư-Lệnh; cùng Đại-Tá Phạm Kim Quy, Trưởng Khó Tư-Pháp.

Đại-Tá Giàu nổi tiếng trong giới viên-chức dân-sự tại Bộ Tư-Lệnh CSQG là một sĩ-quan quân-sự rất “dữ”. Nhưng tôi thấy ông là một vị tướng... không quân. Ông đảm-trách Kế-Hoạch “Cảnh-Sát-Hóa”, an-ninh tổng-quát, các việc bắt giam và các loại trại giam của CSQG trên toàn-quốc, v.v... song chỉ ngồi ở Trung-Uơng, chứ không có một hệ-thống tổ-chức nào đi xuống địa-phương, nên không có phần-vụ hay nhân-viên nào đặc-trách để chấp-hành mệnh-lệnh của ông từ cấp Vùng trở xuống cấp Tỉnh+Thị, nói chi đến cấp Xã+Phường. Chỉ có riêng tôi ở Vùng II trước kia, và ở Vùng I hiện nay, là tự-nguyện thực-hiện (bên ngoài nhiệm-vụ Cảnh-Sát Đặc-Biệt của tôi) và làm trung-gian xuống các cấp dưới để thực-thi các chỉ-thị của ông. Trực-diện thì tôi đã có gặp ông trước rồi. Hồi mới từ Pháo Đặc-ý Trung-Uơng Tình-Báo qua Cảnh-Sát Quốc-Gia, ra công-tác ở Vùng II, từ trên phi-cơ bước xuống sân-bay là ông liền bị xâm-xoàng; tôi, là người ra đón ông – hầu như lần nào có việc gì liên-quan đến Quân-Lực hay quân-nhân là cấp chỉ-huy CSQG tại Vùng II đều có tôi đại-diện đi dự họp, tiếp-xúc, v.v... – tôi đã giúp đưa ông vào một phòng-ngủ trong khách-sạn Nha-Trang để ông nằm tạm nghỉ-ngơi.

Đại-Tá Tây giới-thiệu tôi với họ:

– Đây là Thiệu-Tá Lê Xuân Nhuận, Phụ-Tá Đặc-Biệt Khu I.

Sau khi các ông bắt tay tôi xong, Đại-Tá Bội tóm-tắt

cho Đại-Tá Tây biết sự hiện-diện của họ tại đây, đại-ý là họ phải vào báo-cáo ngay cho Tư-Lệnh biết về cái *Thông-Tư Liên-Bộ* quy-định th-ức gi-ới-tán bi-qu-tình, vì Tư-Lệnh muốn đọc cho biết nội-dung, trong lúc còn phải có quy-ết-định g-óp v- trường-hợp của Thi-qu-Tá Liên Thành, Ch-Huy-Trư-ng CSQG Thừa-Thiên-Hu, là người vừa mới đàn-áp một cuộc xu-ng đường do chính Linh-Mục [Nguyễn Kim Bính](#), Chánh Xứ Phú-Cam (Hu), d-đ.

Đại-Tá Quy nói rằng mình mới nhậm-chức, nên không biết về cái *Thông-Tư* y, b- các ph-n-hành tìm thì tìm không ra.

Đại-Tá Giàu nói là v-n-đ- còn phải được gi-ới-quy-ết ngay, vì phía *Hội-Đ-ng Giám-Mục, Tòa T-ng-Giám-Mục*, nh- là "*Phong-Trào Ch-ng Tham-Nhữg*", thì đang gây áp-lực nặng-n- lên Chính-Quy-n.

Các v-n-đ- tín-ngưỡng/giáo-hội (cũng như chính-trị/đ-ng-phái, v.v...) đ- thuộc quy-n ki-m-soát của Ngành Đặc-Biệt, và các bi-n-c-/tình-hu-ng liên-hệ - Thừa-Thiên/Hu đ- do tôi - Vùng I thay mặt Trung-Ương theo-dõi/đi-u-tra. Cho nên tin-tức của tôi có giá-trị b- tức cho tài-liệu của Bộ Tư-Lệnh CSQG.

Nhân cơ-hội này, tôi th-y c-n-thi-ết nên đã nói với Đại-Tá Giàu:

- Thừa đại-tá, trong vụ vừa r-i - Hu, Thi-qu-Tá Liên Thành đã làm đúng th- tục quy-định trong *Thông-Tư Liên-Bộ*.

Đại-Tá Giàu nhìn các Đại-Tá B-y, Quy và Tây, nhún vai. Tôi c-m th-y, dù có làm đúng hay không làm đúng thì Thi-qu-Tá Liên Thành cũng khó lòng vượt qua vụ này.

Tôi quay qua nói với Đại-Tá Tây rằng bức *Thông-Tư Liên-Bộ* y (Bộ Nội-Vụ, Bộ Tư-Pháp, và Bộ Qu-c-Phòng) hiện có tại *Ngành Đặc-Biệt* của mình. Ông h-i lại tôi có ch- hay không, - đâu; tôi đáp là tại E2 (*Nha Ph-n-Tình-Báo/Nội-Chính*) của Trung-Tá Phạm Văn Ca; vì tại c-p Vùng tôi đã nhận được một

bên sao từ nơi đó gọi ra.

Đại-Tá Giàu liền nhờ Đại-Tá Tây đi lý giải.

Đại-Tá Tây báo tôi ngồi chờ, rồi cả bên ông cùng rời phòng-chờ, xuống lầu...

*

Ngồi một mình, tôi vẩn-vơ suy-nghĩ xem những gì có thể sẽ xảy ra cho tôi.

Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình là một người rất “khó”, có thể nói là “độc-tài”.

Trước khi ông qua *Cơnh-Sát Quốc-Gia*, Trung-Ương cũng như các Địa-Phương đều được tự-do báo-chí.

Nhiều cấp Vùng, Tỉnh, đã có n-hành những đặc-san, nội-san, thư tín, v.v... Nhưng ông ra lệnh từ nay cấm hết.

Tại Bộ Tư-Lệnh CSQG có tờ báo “*Bạn Dân*”, ra đời từ thời *Đệ-Nhất Cộng-Hòa*. Dưới thời Đại-Tá Tổng-Giám-Đốc Nguyễn Văn Y, Chánh Văn Phòng [thay vì Phó Tổng-Giám-Đốc] Nguyễn Văn Hay, chính tôi cũng đã có nhiều bài được nhận đăng trên đó, kể cả mấy bài có v... chương tai. Bây giờ thì “*Bạn Dân*” là tờ báo duy-nhất được t-n-tại, nhưng sđ đặc-biệt *Xuân 1973* thì mãi đến *Xuân 1974* mới được phát-hành.

Các vị soạn-thảo bên văn cội-tổ *Lực-Lượng Cơnh-Sát Quốc-Gia*, hèn không rành vđ nguyên-tắc hành-chánh, nên trong *Sắc-Lệnh* số 17A/TT/SL ngày 1-3-1971, biến *Tổng-Nha CSQG* thành một *Bộ Tư-Lệnh*, ngang hàng các Bộ khác trong Nội-Các, tức là tách rời khỏi *Bộ Nội-Vụ*, nhưng đã không có một khoản nào nói vđ ngân-sách, cho nên ngân-sách của *Bộ Tư-Lệnh CSQG* vẫn còn nằm trong ngân-sách của *Bộ Nội-Vụ*. Tết năm 1974, các vị bên *Bộ Nội-Vụ* giở lý, bịt bí, đòi phía CSQG phải nhượng bớt cho họ một phần, nếu không thì họ không chịu ký chu-n-chi cho. Các cấp liên-hệ bên CSQG thì sợ, không dám trình nội-vụ lên Tư-Lệnh Nguyễn Khắc Bình. Báo hại, suốt cả tháng trời

Cảnh-Sát Quốc-Gia cấp dưới không có xăng cho xe chạy; các Bộ Chủng-Huy địa-phương phải dàn-xếp với các nhà thầu để mua chịu xăng cho cảnh-xa...

Ông ở trên cao, có những sự việc cấp dưới không dám trình lên nên ông đầu hay... .

*

Khi ba viên đại-tá rời từ văn-phòng Tư-Lệnh bước ra, Đại-Tá Tây ra hiệu cho tôi cùng đứng dậy để chuẩn-bị đến phiên mình vào.

Đại-Tá Bờy chỉ vào cái cặp hồ-sơ đang cầm trên tay (tôi đoán là vụ Thiệu-Tá Liên Thành đàn-áp cuộc biểu-tình của “Phong-Trào Chủng Tham-Những” của LM Trần Hữu Thanh do LM Nguyễn Kim Bính dẫn đầu ở Huế vừa rồi), nhìn Đại-Tá Tây, lắc đầu... .

Ngừng một lát, Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình chuyển sang vấn đề khác:

– Anh nói tóm-tắt tình-hình ở Huế hiện nay ra sao?

Tình-hình ở Huế nói riêng, và những nơi khác liên-quan đến Huế nói chung, thì tôi đã có báo-cáo lên đây-đây rồi.

Tôi chỉ nhận mạnh vài điểm nổi bật mà thôi:

– Về phần cộng-sản thì quá trước đây chúng đã nắm được đa-số các tay “lãnh-tụ” tập-thể sinh-viên, nhất là qua vụ vụ-khủng “*Chính-Quyển bất cóc Sinh-Viên*” vừa rồi, chúng đã tạo được ảnh-hưởng trong giới phụ-huynh sinh-viên & học-sinh, giáo-chức, và cả quần-chúng nói chung.

“Nhưng tôi đã lập kế-hoạch, đích-thân chỉ-đạo và yểm-trợ cho Sĩ Đặc-Cảnh Thừa-Thiên/Huế sử-dụng một số biện-pháp tình-báo chuyên-môn để lật ngược lại thế cờ, làm chỉ tình-hình. Hiện nay, chúng ta đã chiếm được thế thượng-phong đối với cộng-sản trong giới giáo-chức, sinh-viên & học-sinh ở nội-

thành rồi”*.

—

**Xem các trang 269 và 279.*

— Về phần nội-chính?

— Tuy không có những t- chức như và nhiều như từ Đà-Nẵng trở vào, nhưng hai t- chức lớn thì rất đáng được Chính-Quy-Quan quan-tâm: đó là “*Lực-Lượng Hòa-Hợp Hòa-Gi-Đi Dân-Tộc*” và “*Phong-Trào Chống Tham-Nhũng và Kiến-Tạo Hòa-Bình*”, mà c- p- thi-ết nhất là “*Phong-Trào*” này.

— Anh nói về *Lực-Lượng Hòa-Hợp Hòa-Gi-Đi Dân-Tộc* trước.

— “*Lực-Lượng*” quy-định được h- h- t Phật-T- là thành-phần đại-đa-s- trong dân-chúng, k- c- công-chức và quân-nhân. Ngoài Kh- *in-Quang* xuất-phát từ Miền Trung và kiểm-soát h- h- t Phật-Giáo-Đ- khắp nơi, Đại-Tướng Dương Văn Minh đã thu-phục được h- h- t giới tín-đ- Phật-Giáo g- c Miền Nam, và Giáo-Sư Vũ Văn Mậu đã lôi-cu- được h- h- t kh- tín-đ- Phật-Giáo g- c Miền Bắc di-cư. Đ- với qu- t- thì đó là *thành-phần thứ ba*; đ- với qu- nội thì đó là tập-hợp dân-sự lớn mạnh nhất, bao g- nhiều chính-đ-ng nhất; các c- p lãnh-đạo lại là nhân-vật dân-c- có quy- b- t- kh- xâm-phạm.

“Điều đáng nói là cộng-s- đã len-l- vào, và chính-quy- địa-phương thì không dám dòm-ngó đ- n, phó mặc cho Trung-Ương lo.

“Tuy th-, tôi đã có người bên trong, cho nên bi- t trước chương-trình & nội-dung sinh-hoạt c- a họ, khắp Vùng.

“Trên h- t, chính tôi đã gặp, trực-ti- p nói chuyện với Thượng-Nghị-Sĩ Vũ Văn Mậu, Giáo-Sư Võ Đình Cường, và các tay c- m đ- u, nên bi- t ý-đ- c- a họ, và tôi đã có trình lên thi- u- tướng rồi.”

— Anh có ch- c- ch- n là không có gì đáng lo?

– Vâng, nếu họ vẫn cứ tị-chức mít-tinh tại các sân chùa, chứ không xuông đường gây xáo-trộn trật-tự chung, như họ đã cam-kết với tôi, và nếu họ không xúi-giục quân-đội gây binh-n gị, mà chỉ chờ-đợi đến ngày bọ-cọ Tụng-Thụng, vào cuối năm tới, như họ đã nói rõ với tôi. Tính đến hôm nay, và riêng Miền Trung thì thế; còn về tương-lai, và các nơi khác thì tôi không dám đoán trước...

– Còn về “Phong-Trào Chống Tham-Nhũng”?

Tôi tin là Thiệu-Tướng Bình, tuy là tín-đạo Chúa, nhưng ông “sống đời công-chính theo lời Chúa dạy”, sẽ “rất công-bình chứ không thiên-vị Đạo nào”, không bao che cho người nào, nên tôi nói thẳng cõm+ngãi cõa tôi:

– Chỉ-đó chống tham-nhũng thì hợp-dĩn dĩi với mọi người, kể cõ một số người mà bản-thân cũng không trong-sạch gì; nhưng tham-gia vào “Phong-Trào” thì hõu như là chỉ có tín-đạo Kitô-Giáo*; còn xuông đường thì là những phõn-tõ mà quyõn-lợi vật-chất hoặc tinh-thõn đã quá gõn liõn với cõ Tụng-Thụng Ngô Đình Diệm và gia-đình.

*Một số nhân-vật chính-đĩng và tị-chức khác có tham-gia vào, nhưng không đáng kể so với đại-khõi hơn 301 linh-mục.

“Dù sao, cuộc biõu-tình cõa họ mà bị Cõnh-Sát [do Thiệu-Tá Liên Thành chỉ-huy] đàn-áp vừa rồi cũng đã gây được một tiếng vang, có lợi cho “Phong-Trào”, tức là có hại cho Chính-Quyõn. Đó là một bước dò đường. Tin-tức mới nhõt cho biõt là “Phong-Trào” sẽ tị-chức xuông đường khắp nước. Từ Huõ, Quõng-Trị vào các Tỉnh Vùng II thì do Linh-Mục Nguyễn Kim Bính, cha xứ Phú Cam ở Huõ khõi-xướng.

“Tại Thõ-Đô Sài-Gòn và các Tỉnh Vùng III, Vùng IV thì do Linh-Mục Trần Hữu Thanh phát-động.

“Khi đó thì tình-hình khắp nước sẽ rồi beng; Chính-

Quyền khó kiểm-soát được dân-chúng, ngay cả các Ban T- Chức bi- tình cũng không nắm vững thành-phần tham-gia. Và không ai đ- phó n- với ph- ứng c- các thành-phần bị họ ch-, trong khi các phương-tiện truy-n-thông trong và ngoài nước tha-h- đ- thêm d- vào.

“Tóm lại, ‘Phong-Trào’ không chờ đ- ngày b- c- sang năm; họ mu- T- Th- Nguyễn Văn Thiệu ph- từ-chức ngay; họ mu- có một T- Th- là tín-đ- Đạo Kitô.”

Chu- Tướng Bình nh- tôi:

– T- Th- [Nguyễn Văn Thiệu] cũng là...

Tôi th- ông có v- thực tình mu- bi- Sự Thật nên tôi trình-bày:

– Nhưng có một s- ph- t- phân-biệt “đạo dòng” với “đạo theo”*. V- lại, v- đ- không ngừng - đó, mà là nh- vào vai trò giáo-dân c- người lãnh-đạo qu- gia. Họ mu- có một T- Th- rập khuôn c- T- Th- Ngô Đình Diệm. T- Th- hiện nay không h- đ- x- phân-biệt với các tín-đ- đạo khác, không chịu lợi-dụng Chính-Quy- đ- tạo ưu-th- cho Đạo Kitô – t- như gia-tăng tín-đ- – mà lại lập một đ- riêng là Đ- Dân-Ch-, nên họ b- m- . Họ đ- miệng rằng Đức T- Giám-Mục Nguyễn Văn Bình đã “c- cáo” T- Th- v- kho- này.

*Trong quan-đi- đó, mãi đ- th- k- 21, nhà văn Nguyễn Văn Lục còn phát-bi- v- Cựu-Hoàng B- Đại như sau:

“B- thân B- Đại là người g- Phật giáo, cái nhãn hiệu Thiên Chúa giáo b- quá ch- là ‘đạo theo’ cho có lệ, và chính thức ông chưa h- bao giờ là người Thiên Chúa giáo.”

“N- bật nh- là nội-dung những lời thuy- giáo c- Linh-Mục Nguyễn Kim Bính tại nhà thờ Phú-Cam, Hu-, mà tôi đã cho thu bằng g- trình thi- tượng, trong đó đã có hai đoạn

tiêu-biểu cho hai phương-diện của một vấn-đề: một đoạn Linh-Mục Bính hần-học khích-động đấng-đạo, đại-ý “*người ta đã ám-hại một tông-thống anh-minh...*”, và một đoạn ông cay-đắng phân-bua, đại-ý “*như tôi là một Cha Xứ ở Phú Cam này, có ai mà không biết tôi; thế mà cái “ngài” Đại-Tá Tôn Thốt Khiên này, cái “đấng” Tinh-Trưng Tôn Thốt Khiên này, đến nhậm-chức ở đây đã bao lâu rồi, mà vẫn chưa hề đến thăm hỏi tôi lấy một lần...*”

Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình gật đầu:

– Tôi đã có nghe cuốn băng này rồi.

Ông hỏi tiếp tôi:

– Theo anh thì những việc gì cụ-thể có thể xảy ra trong tương-lai gần, hậu-quả thế nào?

– Cộng-sản Bắc-Việt ồ-ạt chuyển quân và chiếm-cụ vào. Quân-Lực của ta thì bị bó tay vì bản *Hiệp-Định Paris*; nếu có đưng-độ quân-sự thì điều đó thuộc thẩm-quyền của cấp Trung-Uơng. Riêng về phương-diện chính-trị nội-bộ thì tình-hình chung ngày càng xấu thêm: các cấp Chính-Quyền địa-phương không biết thu-phục dân-tâm; nhất là ở vùng ven-ô, nói chi ở vùng tranh-chấp. Đấng-bào chán ghét tham-những, mà lại khao-khát hòa-bình. Tờ-chức của nhóm các Linh-Mục Trần Hữu Thanh và Nguyễn Kim Bính là “*Phong Trào Nhân Dân Chống Tham Nhũng để Cứu Nước và Kiến Tạo Hòa Bình*”. Một số tín-đồ Kitô-Giáo sẽ đưng-loạt xuống đường khắp nơi. Nếu không ngăn-chặn thì có thể có bạo-động. Giả-dụ một số quá-khích (Việt-Cộng xúi-giục) tấn-công những người mà họ cho là đã tham-gia tích-cực vào cuộc Cách-Mạng 1-11-1963 lật đổ chế-độ *Đệ-Nhất Cộng-Hòa*, mà những người này thì nằm bên phía “*Lực-Lượng*”, và tất-nhiên là những phẫn-tộ này sẽ phải tự-vệ, biến thành xung-đột tôn-giáo, ít nhất cũng như biến-cố *Thanh-Bồ Đức-Lợi* tại Đà-Nẵng trước đây. “*Phong-Trào*” mà “*làm mạnh*” được thì phía “*Lực-Lượng*” hẳn cũng sẽ không chịu thua. Ngăn-chặn thì bị gán cho là đàn-áp tôn-giáo; giả-dụ có kẻ bắt chức nữ-Dân-Biểu Kiêu-Mộng-Thu, nằm lẫn giữa đường để cho phóng-viên chụp

anh, quay phim, dùng làm bằng-chứng là anh đã bị càn-sát bạo-hành, xong kéo đồng-bọn vào nhà-hàng lớn ăn khao, trong lúc phản-ứng của dư-luận chung, cả trong nước lẫn ngoài nước, nhất là tại Hoa-Kỳ, chỉ nhìn vào tấm ảnh “dân-biêu mà cũng còn bị đánh ngã giữa đường” thì rất bất-lợi cho ta.

“Hơn nữa, làm sao có đủ lực-lượng để giúp văn-hội an-ninh: kinh-nghiệm các vụ lộn-xộn ở Quận Hoài-Nhơn của Tỉnh Bình-Định*, Thị-Xã Tuy-Hòa của Tỉnh Phú-Yên*, vừa qua, cho thấy là Chính-Quyền Tỉnh bất-lực khi chính Càn-Sát của địa-phương mình bị đám lộn-hành bao vây, tấn-công. Trung-Ương cũng khó tiếp tay: chỉ nội một vụ ở *Chùa Linh-Sơn*, Đà-Lạt, mà phải cần có phi-cơ quân-sự di-chuyển *Càn-Sát Dã-Chiến* từ Sài-Gòn lên; nếu có biến-động nhiều nơi một lúc thì làm sao mà giải-nguy?

—

*Xem sách “[Càn-Sát-Hóa...](#)” của Lê Xuân Nhuận.

“Quan-trọng hơn hết là bọn Việt-Cộng đã xâm-nhập vào *‘Phong-Trào Chống Tham-Nhũng và Kiến-Tạo Hòa-Bình’*. Chúng đã hiểu rõ là tổ-chức này thù-hận chế-độ hiện-thời hơn hết (vì Sư-Đoàn của Trung-Thống là lực-lượng chủ-yếu tấn-công Dinh Gia-Long), nên chúng lợi-dụng để có thêm những đồng-mình chung sức chống phá Việt-Nam Cộng-Hòa.

“Trong lúc đó, ‘*Phong-Trào*’ đã bắt đầu lôi kéo thêm các tổ-chức khác nữa, từ bên ngoài Kitô-Giáo – thí-dụ *Đảng Đại-Việt* – để cùng hưởng-ứng ‘*Phong-Trào*’.

“Việt-Cộng thấy rõ ‘*Phong-Trào*’ là hình-thức đi-lập hợp-pháp, nên được vào đó là hoạt-động đến vô cùng.

“Chúng sẽ có thể trà-trộn xúi-giục chiếm giữ công-sở, đột-nhập đồn bót, kho-bể, phá-hoại, ít nhất là cũng thành-công về mặt chính-trị, thông-tin tuyên-truyền...”

– Theo anh thì Chính-Quyền nên đi-phó cách nào?

Tôi nghĩ đến mọi ác-cảm của Linh-Mục [Nguyễn Kim Bính](#), Cha Xứ Phú-Cam, đi với Đại-Tá Tỉnh/Thị-Trưởng Tôn Thết Khiên, vì đã “chưa hề đến thăm hỏi” ông lớn nào, và mọi căm-thù của ông đi với Thiệu-Tá Liên Thành, Chấn-Huy-Trưởng CSQG địa-phương, vì đã “đàn áp cuộc xung đường” do chính ông dấn đầu, và chương-trình hành-sự của tôi.

– Tôi xin đề-nghị Trung-Ương tạm-thời nhượng-bộ “Phong-Trào” một bước đầu tiên, để tiện công-thời vô-hiệu-hóa mọi kế-hoạch hoạt-động của họ hiện nay, bằng cách công hai tín-đạo Kitô-Giáo, gác-gác *Đệ-Nhật Cộng-Hòa* và thân-cận với giới cựu *Cộng-Lao*, ra làm Tỉnh-Trưởng và Chấn-Huy-Trưởng Cảnh-Sát Quốc-Gia tại Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế...

Thiệu-tướng Bình và Đại-Tá Tây nhìn nhau.

Tôi nói tiếp liền:

– Như thế là chúng mới giải-quyết được bước đầu, chứ chưa xong trọn vẹn-đó.

“Nếu tôi còn ở *Vùng I* thì tôi, chính tôi, sẽ ngăn-chặn được mọi sự xáo-trộn tiếp theo, cho *Vùng I*, và do đó, cho toàn *Miền Nam*...” ([Xem thêm](#))

*

Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình, Tư-Lệnh Lực-Lượng Cảnh-Sát Quốc-Gia Việt-Nam Cộng-Hòa, đứng dậy, đưa tay bắt tay cảm ơn tôi, và kích-thúc cuộc tiếp-xúc bằng lời khuyên-kích tôi và hứa-hẹn sẽ thăng cấp cho tôi vào “*Ngày Cảnh-Lực*” 1-6-1975.

Tôi cùng Đại-Tá Huỳnh Thới Tây trở về văn-phòng Trưởng Ngành Đặc-Cảnh Trung-Ương, lớn này thì cùng đi bộ.

Tôi muốn nói lên một lời cảm ơn ông đã đề-bạt tôi, đã dành cho tôi rất nhiều đặc-quyền, đặc-ân, mà các viên-chức khác, ngang tôi, kể cả cao cấp hơn tôi, cũng không có được – đương-nhiên là trong công-vụ mà thôi. Ít nhất thì ông cũng đã bắt cả các cấp Giám-Đốc phụ-tá của ông tại Trung-Ương

phải đích-thân đáp-ứng ngay mọi đề-nghị của tôi; và, thay vì, như với nhiều giới-chức khác – cấp dưới dâng nạp quà cáp lên cho cấp trên – thì ông ngược lại đã cho riêng tôi mỗi tháng 20,000 đồng, tương-đương gần nửa tháng lương của tôi, để thuê nhà, vì tôi phải rời gia-đình mà ra *Miền Trung* – tất-nhiên với sự tán-đồng của Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình.

Nhưng tôi không nói ra được lời cảm ơn đó, vì nó có vẻ nịnh-hót thế nào đấy – một việc mà tôi không bao giờ làm, cho nên đã bị thiệt-thòi từ hai mươi bảy năm nay.

Chúng tôi lặng-lẽ bước bên cạnh nhau, trước những cặp mắt ngạc-nhiên của nhiều sĩ-quan gặp trên đường đi.

Cuối cùng, như để đánh tan bầu không-khí lạt-lẽo đấy, và lấy lại thế chủ-động, Đại-Tá Tây nói với tôi:

– Qua Sóc-Phục thì có tin...

Câu nói ngằn-ngắt mà tôi nghe như nói lên tâm-tư của một sĩ đồng viên-chức chủ-huy Ngành Đặc-Cảnh thời bảy giờ.

Sau đó, ông không quên trao tin thuê nhà cho tôi, và nhắc tôi cần gì thì gọi-quyết gặp với các Giám-Đốc hữu-quan, để còn rời Sài-Gòn sớm mà ghé thăm gia-đình hiện ở Nha-Trang...

.

*

Tôi vừa về đến Nha-Trang thì nhận được tin Trung-Ương đã cử hai nhân-vật khác đến thay Đại-Tá Tôn Thất Khiên và Thiệu-Tá Liên Thành trong chức-vụ Tỉnh/Thị-Trưởng và Chủ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế.

Tân Tỉnh/Thị-Trưởng là Đại-Tá [Nguyễn Hữu Duệ](#).

Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc, Chủ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực Vùng I, nhận tôi ra Đà-Nẵng gặp, để cùng ông ra Huế chủ-tọa lễ giao-nhận chức-vụ Chủ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế, giữa Thiệu-Tá Liên-Thành và Trung-Tá [Hoàng Thụ](#)

[Khanh](#).*

**Xem “Trung-Tá Hoàng Th_đ Khanh”, trang 367.*

Những l_đn trước, tôi có th_đ _đ lại với gia-đình vài ngày; vì tuy _đ xa nhiệm-s_đ, dù _đ T_đnh/Thị/Quận nào khác, k_đ c_đ những ngày _đ Sài-Gòn và _đ Nha-Trang, nhưng qua một hệ-th_đng liên-lạc đặc-biệt mà tôi đã tự mình s_đp-x_đp và đặt trong tình-trạng thường-trực 24/7, tôi v_đn liên-tục trực-ti_đp đi_đu-khi_đn và gi_đi-quy_đt mọi việc _đ cơ-quan.

L_đn n_đy thì tôi ph_đi gọi Hãng Hàng-Không Air Vietnam yêu-c_đu dành ch_đ ưu-tiên đ_đ sáng hôm sau tôi ra Đà-N_đng ngay**.

***B_đn g_đc Chương này đã được in trong cu_đn h_đi-ký “[V_đ Vùng Chi_đn-Tuy_đn](#)” do Nhà “Văn Nghệ” _đ Nam California, USA, xu_đt-b_đn năm 1996, nay được in lại, giữ nguyên t_đt c_đ các sự-kiện và nội-dung c_đt-y_đu – ch_đ thêm vào một s_đ hiệu-đính, phụ-chú, gi_đi-thích cho đ_đy-đ_đ và rõ-ràng hơn mà thôi.*

[LÊ XUÂN NHUẬN](#)

[Bi_đn-Loạn Mi_đn Trung](#)

=====

V_đ NHÂN-THÂN LÊ XUÂN NHUẬN

Đại-Tá Huỳnh Thới Tây đưa tôi vào gặp Chu_đn-Tướng Nguyễn Kh_đc Bình.

Trong cuộc gặp mặt này, Đại-Tá Tây ch_đ đóng vai trò dự-thính và quan-sát-viên, từ đ_đu đ_đn cu_đi không h_đ nói một ti_đng nào.

Sau khi b_đt tay, mời ng_đi, h_đi qua v_đ sức kh_đe và gia-

đình tôi, xong Tướng Bình nói:

– Tôi định đưa anh ra làm *Chánh-Huy-Trưởng Cảnh-Sát Quốc-Gia* Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế [thay Thị-u-Tá Liên Thành], anh nghĩ sao?

Tôi không nghĩ sao hết.

Trong một thời-buổi mà giặc mớ của không biết bao nhiêu sĩ-quan cấp tá, dù là đã được biệt-phái từ Quân-Lực qua Cảnh-Lực rồi, hay là vẫn còn ở bên quân-ngũ, là được cử làm Chánh-Huy-Trưởng Cảnh-Lực một Tỉnh, một Thị-Xã, hoặc một Quận ở Huế-Đô Sài-Gòn, thì tôi đã thấy chán ngán từ lâu cái chức-vụ mà giá-trị công-chính của nó đã bị nhiều người dẹp bỏ, để chỉ mong đợi cái hệ-quy tư-tà của nó mà thôi. Có thể nói đó là một cương-vị để làm tiền; trừ một số ít chỉ tự bằng lòng với những lợi-lộc vừa-phải tự-nhiên-mà-có, còn thì đua nhau đi tranh thay đen vỡ-vết cho đầy túi tham, mà điếu tệ-hại hơn hết là do đó mà dung-dưỡng tệ-nạn xã-hội, làm suy-yếu đội-ngũ Quốc-Gia, tạo kẽ hở cho đi-phương xông lên.

Tôi nghĩ đến bản-thân tôi, mà gia-đình còn ở Nha-Trang: nếu làm việc ở Đà-Nẵng như hiện nay thì tôi còn có thể ít nhất mỗi tháng một lần về Trung-Ương và nhân đó ghé thăm gia-đình, chứ đi làm việc ở các Tỉnh khác thì khó mà về Nha-Trang vì trái ngược đường; còn nếu đưa vợ+con theo thì cứ mỗi lần dời-đi chỉ là một lần hao-tiền, xáo-trộn, mà đã chắc gì được tại một Tỉnh nào lâu dài.

Riêng đối với Huế, sau mười lăm năm dâu-bổ – kể từ ngày tôi bị đày đi khỏi nó, vì chống độc-tài Nhà Ngô, vào năm 1960 – bộ mặt đã khác hẳn rồi, tâm lòng cũng cũng còn nguyên; bây giờ nếu tôi vẫn ở xa Huế mà giúp-đỡ Huế thì được, chứ ngay Huế thì e tôi sẽ khó lòng mà tự giúp-đỡ được ngay chính mình.

Tôi thấy rõ là các cấp chính-huy của tôi hiện nay, Chuẩn-Tướng Bình và Đại-Tá Tây, đã dành cho tôi một lòng ưu-ái đặc-biệt, có một đặc-ân lớn-lao. Đáng lẽ tôi nên nói một câu

gì khéo-léo, để vừa chửi-từ vừa tỏ lòng cảm ơn.

Biết bao nhiêu lần tôi đã nghe rõ các người xung quanh, dù là ông cấp Xã cấp, ông cấp Toán T, nói đến “cốt-nhọc”, nói đến “chức-phận”, nào là “tri-ân”, nào là “trung-thành”. Nhưng tôi không thể sử-dụng miệng lưỡi mình trong trường-hợp này, mặc dù biết rằng một lời nói ngọt sẽ gây được nhiều thiện-cảm nơi người nghe hơn.

Tôi đáp:

– Xin thiệu-tướng cho tôi ở lại Đà-Nẵng.

Cố Chuẩn-Tướng Bình lần Đại-Tá Tây đều giữ vẻ mặt điềm-nhiên, nhưng tôi nghĩ là họ hẳn không khỏi ngạc-nhiên.

Tướng Bình hỏi tôi:

– Tại sao anh không thích ra Huế?

Tôi nghĩ ngay đến trách-vụ *án-định tình-hình nội-chính ở Miền Trung* mà Trung-Ương đã giao cho tôi, nhất là ở Huế, mà cụ-thể là công đơn/hồ-sơ khiêu+tố dày thịch từ Huế mà tôi đã t-nhị xin giao qua cho phía *An-Ninh Cảnh-Lực* nhận-hành năm ngoái (nhưng thực ra các vụ-việc vẫn chưa được ai giải-quyết trôi tròn – mà nếu giải-quyết thì kẻ ch-trách sẽ bị danh-bại thân-liệt tức-thời) .

Tôi thực tình trả lời Chuẩn-Tướng Bình:

– Vì tôi bị đày đi xa, nay được trả về; gặp những kẻ đáng bị trừng-trị mà *dung-thứ* thì không được, nhưng *ra tay* thì sẽ bị xem là trả thù hoặc trả mặt, e không trọn tiếng với đời...

Phóng-văn trang 229 “Về Vùng Chiến-Tuyến” (1996)

Tướng Bình hỏi tiếp:

– Anh thấy nếu ở nơi khác thì dễ làm việc hơn

□ Hu□ sao?

Tôi sợ là ông hi□u l□m rằng tôi tránh né những nơi khó-khăn. Tôi không tránh né khó-khăn mà tôi ch□ mu□n tránh né những nơi mà mình có th□ bị dùng làm vật hy-sinh. Tự-nhiên tôi th□y mu□n nói, công-khai và trực-diện, vì đây qu□ là cơ-hội hi□m có, rằng: “Các ông đừng đánh giá tôi ngang hàng với đa-s□ cùng mang c□p-bạc và/hoặc cùng giữ chức-vụ như tôi!” – ý tôi định nói là vì tôi không gặp thời, chứ thực ra thì... Tôi b□ng kịp tự ki□m-ch□, và ch□ trình-bày một cách mà tôi cho là... *khiêm-t□n*:

– Tôi có kh□-năng làm Ch□-Huy-Trư□ng C□nh-Lực tại b□t-cứ một T□nh nào trên toàn-qu□c, mà không thua kém b□t-cứ một người nào.

Nói xong, tôi tự th□y là mình đã lỡ lời.

Nhưng Tướng Bình gật đ□u. H□n ông hi□u rõ là tôi nói thật.

Nhưng có lẽ ông tư□ng tôi mu□n xin đi làm Ch□-Huy-Trư□ng C□nh-Lực tại một T□nh nào không có người cũ quen tôi, đ□ d□ trừng-trị những k□ phạm-pháp hơn chẳng, nên ông h□i tôi:

– Anh nghĩ th□ nào v□ T□nh Qu□ng-Nam?

Thừa-Thiên là quê mẹ tôi; tôi đã lớn lên □ đó, tôi có □ đó r□t nhi□u k□-niệm trọn đời khôn quên, th□ mà tôi đã ch□i-từ, hu□ng gì Qu□ng-Nam. Tôi th□y thật khó nói lên ý-ki□n c□a mình. Tuy th□, nhìn th□y nét mặt c□a tôi là ông bi□t ngay tôi không nhận lời.

Ông li□n nói ti□p:

– Tôi cho anh chọn T□nh nào anh thích.

Đ□n tận nước này thì thật quá l□m. Một vị Tư-Lệnh Lực-Lượng C□nh-Sát toàn-qu□c, đ□ng-thời cũng là Đặc-□y-Trư□ng Ph□ Đặc-□y Trung-Ương Tình-Báo, thứ-bậc g□p đôi Bộ-Trư□ng,

hiện có đầy-đủ quy-định-hành cũng như dư-thừa thuộc-viên thân-tín để chọn bổ-nhiệm vào các chức-vụ chức-huy, từ Trung-Ương xuống đến Xã Phường, mà lại chấp-nhận cho tôi tự chọn địa-phương công-tác theo ý muốn riêng của mình!

Tôi thật xúc-động trước thái-độ đó, cùng lúc cảm thấy thẹn-mẫn, vì tự-ái được vuốt-ve.

Phải chăng Cáp Trên cần tôi tập-trung nỗ-lực đảm-trách an-ninh trật-tự riêng cho một Tỉnh quan-trọng, như Tỉnh Thừa-Thiên, mà tỉnh-ly là Thị-Xã Huế, nơi xuất-phát liên-tục của những phong-trào chống-đối Chính-Quy-định Trung-Ương, và hiện nay vẫn là nơi sôi-sục chính-tình, nên cần có tôi có mặt thường-trực tại chỗ để chuyên-chú lo ổn-định nội-an; hoặc Tỉnh Quảng-Nam, là nơi bám trụ của các cơ-quan đầu-não của cả Đông-Ây Liên-Khu V lẫn Bộ Tư-Lệnh Quân-Khu V của đối-phương, cũng là hậu-cứ tiếp-nhận lực-lượng cộng-sản từ Bắc-Việt xâm-nhập vào, bàn-đạp để chúng vừa cảm chân Quân-Đoàn I của ta, vừa tiến sâu hơn vào các tỉnh ở phía Nam, kể từ vùng đất địa-đầu chiến-lược này bên trong phòng-tuyến A-Sau và Đèo Hải-Vân, nên cần có tôi chú-tâm bảo-vệ sự đông-đông-bào bị kẹt tại các Xã cấp thuộc vùng tranh-chấp ở giữa hai bên? Nếu thế thì tại sao ông lại bảo tôi chọn Tỉnh nào khác hơn? Hay là ông định đưa người nào khác đến thay-thế tôi ở trách-vụ và hoạt-hạt hiện-thời? Trong trường-hợp đó, tôi nên chọn một Tỉnh nào tiện đường cho tôi đi đi+về chăm-sóc gia-đình hiện ở Nha-Trang.

Tôi bèn hỏi lại:

– Thừa thi-đầu-tướng, bất-cứ ở Vùng nào?

Tướng Bình mỉm cười, nhận thấy tôi đã lợi-dụng câu nói của ông, trả lời:

– Cứ tạm chọn ở Vùng I trước đã!

Quảng-Trị, Quảng-Tín, Quảng-Ngãi, đều càng bất-tiện hơn Thừa-Thiên và Quảng-Nam. Tôi suy-nghĩ nhanh trong đầu: nếu lại từ-chối thì có thể làm cấp trên bức mình, nên tôi dựa

theo câu nói của ông mà trái lời ông, vì tôi biết chắc là sẽ bị từ-chối ngay:

– Nếu thi-u-tướng cho tôi đ-m-trách Thị-Xã Đà-Ng...

Và, để m-một lối thoát cho c ông l-tôi, h-u ch-m dứt vụ c-nhiệm này, tôi nói thêm:

– Tôi có th-kiểm-nhiệm c *Đặc-Cnh Vùng I* l-n *Cnh-Lực Thị-Xã Đà-Ng*, để nâng phía S-c-Phục ó đó lên... .

*

Chu-n-Tướng Bình im-lặng một lát rồi chuy-n câu chuyện qua đ-tài khác. Ông h-i tôi:

– Anh có tham-gia đ-ng-phái nào không?

Tôi đáp:

– Tôi là người không đ-ng-phái.

Có lẽ ông mu-n h-i xem, ngoài các đ-ng-phái chính-trị ra, còn có hội-đoàn, phe-nhóm hoặc nhân-vật hữu-danh hữu-quy-n nào khác đỡ đ-u cho tôi hay không, nên ông khéo-léo:

– H-i đó, ai giới-thiệu anh qua Ph-Đặc-y?

Sự-việc thật là đơn-gi-n, nhưng ông không nghĩ đơn-gi-n, và tôi cũng khó trình-bày đơn-gi-n.

C-một quá-trình chuy-n-bi-n của Ngành *Cnh-Sát Công-An Qu-c-Gia* qua su-t g-n ba thập-niên hiện lên trong đ-u-óc tôi; nhưng các viên-chức dù cao c-p nh-t, dù lớn chức nh-t, và già ngh-nh-t, cũng có m-y ai n-m vững v-n-đ?

Tôi đành trái lời ng-n gọn:

– Tôi được ch-định dự thi kh-năng chuyên-môn, tr-c-nghiệm bằng máy *polygraph* dò-sự-nói-d-i, học Khóa đ-u tiên *Tình-Báo Đặc-Biệt Cao-C-p* của Mỹ, rồi được biệt-phái qua

Phụ Đặc-ly, chứ không do sự giới-thiệu của một nhân-vật hay đoàn-thể nào.

Tướng Bình lại đi đố-tài. Ông hỏi tôi:

– Anh với Lê Văn Hào liên-hệ thế nào?

Thì ra Cặp Trên vẫn chưa biết rõ sự liên-hệ ấy.

Tôi đáp:

– Lê Văn Hào là em-khác-mẹ của vợ tôi.

Ông hỏi thêm:

– Sau vụ cộng-sản tưng-tôn-công Tết Mậu-Thân 1968 thì sao?

Tôi trình-bày:

– Hào theo Việt-Cộng; tôi có báo-cáo lên Trung-Tá [Nguyễn Mậu](#), hỏi đó là Phụ-Tá Tư-Lệnh/Trưởng Ngành Đặc-Biệt Trung-Ương; Trung-Tá Mậu nói rằng: “Trong một gia-đình, có thể có người này bên này, kia bên kia; nếu anh không dính-dáng gì với y thì thôi!” Đương-nhiên Trung-Tá Mậu và CSĐB Trung-Ương đã cho mật theo-dõi vụ này. Thực-tế, tôi, và vợ tôi, không hề liên-lạc với anh-ta.

Tôi rất ngạc-nhiên tại sao mãi đến giờ này Chuẩn-Tướng Tư-Lệnh Cảnh-Lực mới nêu vấn-đề đó ra với tôi.

Phải chăng Trung-Ương không biết chuyện đó trước khi hỏi tôi ra *Miền Trung*?

Còn nếu có biết và có nghi tôi thì đâu có bắt-nhiệm tôi?

Ngược lại, tuy biết mà vẫn tin tôi thì còn nhắc lại làm gì?

Hay là mãi đến gần đây mới biết?

Tôi nhớ, trước đó không lâu, trong một buổi họp tại phòng-giấy của Thiệu-Tướng Hoàng Văn Lạc, Phó Tư-Lệnh Quân-Khu I, nhân khi Đại-Tá Lê Quang Nhơn, Chánh-Sở I An-Ninh Quân-Đội, thuyết-trình về công-tác theo-dõi các quân-nhân có liên-hệ gia-đình với Việt-Cộng – các quân-nhân này có tên trong một loại hồ-sơ đặc-biệt gọi là “Hồ-Sơ Z”; cách phân-loại này về sau cũng được áp-dụng đối với cảnh-nhân –Đại-Tá Nhơn đã nói: “Ngay trong năm anh+em chúng tôi ngồi họp ở đây, cũng có người có hồ-sơ Z”.

Năm người hiện-diện là Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc, Chánh-Trưởng Cảnh-Lực Vùng I; Đại-Tá Phạm Văn Phô, Trưởng Phòng 2 Quân-Đoàn và Quân-Khu I; Trung-Tá Phạm Xuân Bách, Phụ-Tá Trung-Tâm-Trưởng Phụng-Hoàng Vùng I; Đại-Tá Nhơn, và tôi.

Họ có âm-chợ gì tôi hay không?

Hơn là Tướng Bình có được “Người Bạn Đẳng-Minh” [tên gọi mới của cơ-văn CIA] cho biết, vì chính tôi đã đích-thân kiểm-rõ mối liên-hệ này với “Người Bạn Đẳng-Minh” của tôi – rồi NBĐM Vùng I báo-cáo lên NBĐM Trung-Ương, rồi vị này báo lại cho Tướng Bình, nên ông đích-thân hỏi tôi để ông trực-tiếp nghe cho rõ hơn?

Nguyên Bộ Tư-Lệnh CSQG/Ngành Đặc-Biệt Trung-Ương có khám-phá ra được một Cụm Tình-Báo Chiếm-Lược của Cộng-Sởn Bắc-Việt hoạt-động tại Miền Nam. Cũng như Vũ Ngọc Nhạ của Cảnh-Thị Ngô Đình Diệm, Huỳnh Văn Trọng, là Phụ-Tá của Cảnh-Thị Nguyễn Văn Thiệu, bị lột mặt nạ là cán-bộ nội-tuyển của đối-phương. Trong việc lùng bắt đảng-bọn tại địa-phương, Trưởng Ngành Đặc-Cảnh hỏi đó tại Vùng I là Chánh-Sự Phòng Cảnh-Sát Đặc-Biệt Lê Đình Khôi – nguyên là một cán-bộ VC hội-chánh – vì đã “sơ-xuất để cho cán-bộ của địch tại địa-phương lọt lưới” nên bị nghi là Việt-Cộng nằm vùng. Khôi bị Bộ Tư-Lệnh Cảnh-Sát Quốc-Gia cắt chức, tạm giữ để điếu-tra suốt nhiều tháng, xong cho trở về tiếp-tục làm việc tại cơ-quan cũ, là Ngành Đặc-Biệt Vùng I, bây giờ ở dưới quyền tôi*.

**Sự Thật là Lê Đình Khôi phải trả tự-do cho một nữ cán-bộ VC theo lệnh của cấp chỉ-huy trực-tiếp, hỡi đó là Kim-Tra Võ Lương, Giám-Đốc Nha CSQG Vùng I (mà theo dư-luận thì ông này đã có quan-hệ riêng-tư với bà-ta). Sau vụ đó thì chính Ô. Võ-Lương cũng đã rời khỏi Vùng I, về Sài-Gòn.*

Lê Đình Khôi hỡi đó tạm-trú tại nhà của Ô. Lê-Văn Tập, một phú-gia tên-tuổi của Thành-Phố Đà-Nẵng, bạn thân của thân-phụ Khôi. Ô. Tập, có ba bà vợ, có mấy người con-gái trả tuổi cùng ở tại đây. Do đó, nhân-viên điếu-tra tưởng rằng Khôi là con-rể trong nhà này. Nay tôi mới đến, vì chưa có chỗ ở, nên cũng tạm-trú tại đó, là nhà của nhạc-phụ tôi. Vì thế, khi *Người Bạn Đệng-Minh* muốn tìm hiểu tôi, mà cách hay nhất là nhờ chính các nhân-viên Đặc-Cảnh bí-mật điếu-tra giùm, thì kết-quả là tôi trả thành *anh-em-cột-chèo* với Khôi, người đang bị theo-dõi vì bị nghi là nội-tuyến của đối-phương.

Tôi được thân-tình-viên trong nội-bộ cơ-quan CIA và Tòa Tểng-Lãnh-Sự Hoa-Kỳ tại Đà-Nẵng cho biết, rằng *Người Bạn Đệng-Minh* Vùng I của tôi, là Đại-Tá Kenneth Ferguson, cũng có giao cho *Người Bạn Đệng-Minh* Tỉnh Thừa-Thiên/Thị-Xã Huế đảm-trách việc điếu-tra này, vì ngại nhân-viên Đặc-Cảnh trong này [Đà-Nẵng] thiên-vị về tôi, và vì trước kia tôi và vợ tôi ở Huế, mà gia-đình Ô. Lê Văn Tập cũng như Lê Đình Khôi cũng đều gốc Huế.

Người Bạn Đệng-Minh ngoài đó đương-nhiên phải nhờ Ngành Đặc-Biệt đặng-cấp [cấp tỉnh/thị] của mình; như thế thì hẳn nhân-viên của Sở Đặc-Cảnh Thừa-Thiên/Huế đã vào Đà-Nẵng mò-mẫm dò-la.

Tôi biết được điếu đó, nên đặt thông vắn-đắn với Ferguson.

Các cô em của vợ tôi hỡi đó còn đi học, mà nhà Ô. Lê-Văn Tập là nhà lớn, có lầu, có sân, ở giữa thành-phố, nên vào buổi chiều, nhất là vào các ngày cuối tuần, có khá nhiều bạn

học đ̣n chơi, người ngoài không phân-biệt được ai là con, ai là bạn c̣a con ông. Lê Đình Khôi – là con c̣a Ô. Hường [Ḥng Lô Tự Khanh] Loan (bạn c̣a Ô. Tập) – đã cưới một cô trong ṣ các cô nữ-sinh ỹ, không pḥi là con c̣a Ô. Tập, nên Khôi không pḥi là ṛ c̣a Ô. Tập, tức Khôi không pḥi là *anh-em-cột-chèo* c̣a tôi.

Tôi cho Ferguson xem ḥ-sơ c̣a Khôi, với gịy giá-thú, tờ khai lý-lịch, chứng-minh là vợ đương-nhân không có họ-hàng gì với gia-đình vợ tôi. Ferguson vừa mừng-rỡ cảm ơn tôi, vừa lụng-cụng ghi-chép những địm c̣n; tôi đoán là anh đang lựa lời đ̣ biện-minh cho việc-làm c̣a mình, mà suýt nữa là phạm pḥi ḷi-ḷm. Cụi-cùng, không tḥ ḍi lòng, anh thú-nhận:

– Tôi tựng là anh lọt vào lưới tôi, nhưng chính là tôi lọt vào lưới anh!

Đó là câu nói cḥng-cḥ xã-giao, nhưng nó bộc-lộ đức-tính sòng-pḥng c̣a *Người Bạn Đ̣ng-Minh* c̣a tôi.

Tịp theo, tôi cho Ferguson bịt thêm ṿ một ṃi liên-hệ khác trong gia-đình vợ tôi, quan-trọng hơn cái ṃu tin ḍm ṿ *anh-em-cột-chèo*.

Ô. Lê Văn Tập, cha c̣a vợ tôi (đã qua đời vào năm 1968), là thân-phụ c̣a Tịn-Sĩ Lê Văn Ḥo, Cḥ-Tịch “*ỹ-Ban Nhân-Dân Cách-Mạng Ṭnh Thừa-Thiên / Thành-Pḥ Hụ*” vào vụ *Ṭt Mậu-Thân*.

Vợ tôi là *chị-khác-mẹ* c̣a Ḥo, chứ không pḥi là một trong ṣ các cô em.

Lê Văn Ḥo đi du-học Pháp từ nḥ, ṭt-nghiệp năm 1965, ṿ nước dạy tại các Viện Đại-Học Sài-Gòn, Đà-Lạt, và Hụ, ṛi vào trước vụ VC ṭng-công-kích *Ṭt Mậu-Thân* 1968 tại Hụ thì vào rừng với đ̣i-phương.

Trước kia, vợ tôi ỹ với mẹ ruột tại Hụ, còn Ḥo thì ỹ Châu Âu.

Sau ngày Lê Văn Hào* hùi-hương thì Hào chỉ ở Sài-Gòn và Huế, còn tôi [cùng với vợ tôi] thì bị cấm chân trên Cao-Nguyên (Darlac, Quảng-Đức, Pleiku) từ năm 1960.

—-

**Đã bỏ VC qua tự-nạn chính-trị tại Pháp từ năm 1989 và đã chết rồi.*

Tóm lại, vì biết em mình hoạt-động cho VC nên vợ tôi không liên-lạc hùi-han gì, còn tôi thì chưa hề gặp mặt Hào cho đến tận ngày hôm nay.

Đó là tin-tức sét dõ – anh-rõ thật-sự của một nhân-vật cộng-sản quan-trọng hiện-thời – có giá-trị gấp bội phần so với trường-hợp của Lê Đình Khôi – chỉ là một viên-chức bị nghi, mà mấy tên gà-mờ gán cho là “anh-em-cột-chèo” với tôi.

Tất-nhiên Ferguson đã cho tái-kiểm-chứng, và đã có được sự thật một cách đơn-giản, nhanh-chóng, dẽ-dàng.

Từ đó, anh coi-mi và tận-tụy với tôi hơn bao giờ.

Nhưng cũng từ đó tôi phải khỏ nhọc với công-vụ hơn bao giờ, vì phải đương-đầu nhiều hơn với cả khách ngoài ngành cũng như bạn trong ngh, trong lúc còn phải đi-phó với quân thù cả đằng trước mặt lẫn đằng sau lưng*.

—-

**Sự-việc này đã được kể lại trong cuốn “[Vùng Chiến-Tuyến](#)” do Nhà “Văn Nghệ” ở miền nam California xuất-bản năm 1996 (trang 302-03).*

Bên-nhiên, trên di-n-đàn vô-tuyến “PalTalk” vào ngày 23-8-2010, cựu Thi-u-Tá Liên Thành, cựu CHT/CSQG Thừa-Thiên–